

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci navrhovateľa: **M. L.**, štátna príslušnosť Alžírsko, t.č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia Medveďov, *zastúpeného Mgr. M. Š., advokátom*, proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 7. augusta 2008, č. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. októbra 2008, č. k. 32 Sp 87/2008-57, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. októbra 2008, č.k. 32 Sp 87/2008-57 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 7. augusta 2008, č. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 07.08.2008 o 15,00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov), a podľa § 62 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia M.

Krajský súd dospel k záveru, že s ohľadom na to, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení zo dňa 20.07.2006 je právoplatné, je rozhodnutie o zaistení navrhovateľa v súlade so zákonom. Rozhodnutím o vyhostení navrhovateľa bol navrhovateľovi zakázaný pobyt na území Slovenskej republiky do 26. 04. 2016, a v súčasnosti sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnené. Skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, a že toto konanie trvá, s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, je právne irelevantná a nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení.

Proti rozsudku navrhovateľ podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že sa rozhodnutie odporcu o zaistení zrušuje. Uviedol, že k zaisteniu navrhovateľa došlo v rozpore so zákonom, nakoľko navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, hoci na nepríslušnom Policajnom útvere. Ak by sa s navrhovateľom zaobchádzalo ako so žiadateľom o azyl, nemohol by byť zaistený, pretože by sa na území Slovenskej republiky nachádzal v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov oprávnené. Namietal, že výkon rozhodnutia o vyhostení je nezákonný. V prípade rozhodnutia o vyhostení sa skúmala možnosť vyhostenia navrhovateľa iba do Alžírsku a Rakúska. Aj v prípade, že by bol navrhovateľ vyhostený do inej krajiny, je reálne nebezpečenstvo, že bude vrátený do Alžírsku. Napriek tomu, že rozhodnutie o vyhostení je právoplatné, nemôže byť realizovaný jeho výkon, lebo je dané nebezpečenstvo, že navrhovateľ bude vrátený do Alžírsku, kde mu hrozí neľudské zaobchádzanie a mučenie.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa a nie o jeho vyhostení. Nie je pravdou, že by navrhovateľovi nebolo umožnené, aby požiadal o azyl. Podľa zákona o azyle v jeho prípade najbližším úradom a miestne príslušným úradom na prijatie vyhlásenia, že žiada o udelenie azylu, bol Útvar policajného zaistenia M. Rozhodnutie o zaistení navrhovateľa bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) na nariadenom pojednávaní dňa 15.01.2009 zaprotokoloval vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý zotrval na dôvodoch podaného odvolania a uviedol, že vec azylového konania nie je ukončená, a o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 06.10.2008, ktorým bola žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnená zamietnutá, bude rozhodovať 04.02.2009 Krajský súd v Bratislave. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa zrušil. Právna zástupkyňa odporcu vo svojom vyjadrení

taktiež zotrvala na písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu a navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

S ohľadom na to, že predmetom posúdenia bola zložitá právna otázka, senát Najvyššieho súdu SR podľa § 250ia O.s.p. odročil pojednávanie na deň 29.01.2009 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozsudok, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil ako vecne správny rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. októbra 2008, č.k. 32 Sp 87/2008-57, na pojednávaní dňa 29.01.2009 verejne vyhlásil.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutia správnych orgánov.

Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a.

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci posudzuje, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania. Ďalej správny súd posudzuje, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval v intenciách vyššie uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava zo dňa 20. júla 2006, č. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV-2006 bolo rozhodnuté podľa § 57 ods. 1 písm. a)

bod 1, ods. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobyte cudzincov tak, že navrhovateľ sa administratívne vyhostuje a bol mu určený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na 10 rokov, t.j. do 26.04.2016. Rozhodnutím Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru Bratislava zo dňa 2. októbra 2006 pod č. PPZ-59/HCP-BA-R-CP-2006 bolo zamietnuté odvolanie navrhovateľa a potvrdené prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu pobytu navrhovateľa na území Slovenskej republiky.

Rozhodnutím odporcu zo dňa 7. augusta 2008, č. UHCP-108-8/RHCP-BA-OCP-AV-2008 podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov bolo rozhodnuté o zaistení navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 180 dní, a o jeho umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M.

Z odôvodnenia o zaistení navrhovateľa vyplýva, že dňa 07.08.2007 bol navrhovateľ prevzatý policajtmi Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava z Útvaru na výkon väzby v Bratislave. Následne bol navrhovateľ predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava a bola s ním spísaná zápisnica o podaní vysvetlenia. Zo strany Oddelenia cudzineckej polície Bratislava bolo zistené, že právoplatným rozhodnutím bolo rozhodnuté o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu pobytu na území Slovenskej republiky do 26.04.2016. Keďže bolo zistené, že navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez platného víza Slovenskej republiky a bez povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky, odporca dospel k záveru, že sú splnené podmienky podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov pre zaistenie navrhovateľa a jeho umiestnenie v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel:

- a) výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,
- b) výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, alebo
- c) jeho vrátenia podľa osobitného predpisu, ak neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky alebo sa neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, podanie vyhlásenia podľa osobitného zákona (zákon č. 480/2002 Z.z. o azyle) alebo požiadanie cudzinca o dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca. Konanie podľa osobitného zákona nie je zaistením dotknuté.

Podľa § 62 ods. 3 o pobyte cudzincov, cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o vyhostení.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody, okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie, alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nedovolenému vstupu na územie alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu právoplatného rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa a určení zákazu pobytu na území Slovenskej republiky do 26.04.2016. Samotné zaistenie navrhovateľa neznamená ešte jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa bolo vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a nie je v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu a že toto konanie trvá, s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je právne irelevantná a sama osebe nezakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia o zaistení.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že došlo k jeho zaisteniu, hoci požiadal o udelenie azylu, aj tieto námietky považoval odvolací súd za nedôvodné.

Konanie o udelenie azylu je upravené v ustanovení § 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“).

V ustanovení § 3 ods. 2 zákona o azyle je zakotvené, ktorý policajný útvar je príslušný na prijatie vyhlásenia cudzinca, ktorý žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. V prípade navrhovateľa takýmto policajným útvarom v zmysle § 3 ods. 2 písm. d) zákona o azyle to bol Útvar policajného zaistenia Medveďov, kde napokon navrhovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky požiadal.

Podľa § 3 ods. 8 zákona o azyle, ak cudzinec požiada o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na policajnom útvare, ktorý nie je príslušný na prijatie vyhlásenia podľa odseku 2, policajný útvar je povinný poučiť cudzinca o tom, ktorý policajný útvar je príslušný na prijatie vyhlásenia, a ak nerozhodne

o zaistení cudzinca a o jeho umiestnení v zariadení pre cudzincov podľa osobitného predpisu vydá cudzincovi doklad na prepravu s platnosťou 24 hodín.

V prípade navrhovateľa došlo k jeho zaisteniu a zo strany odporcu bol poučený, na ktorom policajnom útvere v zmysle zákona o azyle môže urobiť vyhlásenie, že žiada o udelenie azylu. Túto skutočnosť navrhovateľ ani nenamietal.

Námietkami navrhovateľa o dôvodnosti a oprávnenosti jeho vyhostenia uplatnenými v odvolaní proti rozsudku krajského súdu sa odvolací súd nezaoberal, pretože tieto sa týkali rozhodnutia odporcu o vyhostení navrhovateľa.

Vzhľadom na horeuvedené bolo možné vyvodit' záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, ktoré bolo potrebné posudzovať samostatne, a aj v nadväznosti na predtým vydané právoplatné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa a o jeho zákaze pobytu na území Slovenskej republiky až do 26.04.2016, bolo vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v rozsudku krajského súdu stotožnil, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 246 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 29. januára 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová